

Tajné místo

Teď musíme být hodně nenápadní! Každá cesta na naše tajné místo vyžaduje jistou dávku nenápadnosti. Postup je ale jednodušší, než když se chcete dostat nepozorovaně do sálu vědění.

Naše tajné místo jsme objevili při řešení jednoho úkolu, který jsme dostali v matematickém kroužku. Asi to bylo náhodou, ale poslední dobou mám pocit, že náhoda snad ani neexistuje. Jako by ve všem, co se děje, byl nějaký záměr, který se nám pomalu odkrývá. Ale zpět k tajnému místu...

— — —
Jak už jsem řekl, dostali jsme úkol. Měli jsme najít nejvyšší budovu v našem bloku. Jako vždycky jsme na to museli přijít sami, bez jakékoli pomoci ostatních. Každý jsme si mohli vzít jen jednu věc z „nabídky“ – to je taková krabice se spoustou různých věcí. Postupně jsme každý k „nabídce“ přistoupili a vzali si jednu věc. Rozhodovat jsme se museli rychle. Já sáhnul po listu bílého papíru. Co si vzala Saja, jsem nestačil postřehnout.

Pak začalo losování dvojic a já byl ve dvojici se Sajou. Oba jsme z toho měli očividnou radost, což vedlo k několika posměškům ze strany ostatních přítomných. To nám ale bylo jedno, hlavně, že budeme řešit úkol spolu. Máme tak velkou šanci, že vyhraje. Tentokrát se totiž hraje o volný čas ve vizualizéru, a tím pádem se všichni budou hodně snažit.

Náš blok je čtverec o délce strany 100 km. My teď ale počítáme velké vzdálenosti na bloky. Ale třeba metr používáme pořád stejně jako ve vaší době.

Výchozí bod byl park před Chrámem vědění. Park není velký, je to vlastně jen pár stromů, laviček, cestiček, fontána a uprostřed dopravní kruh. To je místní teleportovací kruh pro náš blok. Dá se jím dostat na všechna veřejná místa, ale jenom v našem bloku. Funguje to jednoduše – stoupneš si do kruhu, zadáš libovolné místo a během okamžiku na něm jsi. Většinou je tam podobný kruh, ale ani tam být nemusí. A to je celé. Nikdo vlastně neví, jak to funguje. O všechny takovéhle věci se stará Jaos, a tak není důvod, aby se o to starali i lidé.

Došli jsme se Sajou ke kruhu, zaklonili hlavu a pozorovali budovy, které se tyčily tak vysoko, že se nám z toho zatočila hlava. Předtím jsme si nikdy neuvědomovali, jak vysoko budovy sahají. Na první pohled bylo zřejmé, že se musíme dostat někam výš, protože odtud nepoznáme, která budova je nejvyšší. Navíc, co když je někde jinde v našem bloku ještě vyšší budova, na kterou odsud nevidíme?

Saja ukázala prstem na jednu z budov a řekla: „Začneme tady.“

Já jen přikývnul a přešel do kruhu.

Zadali jsme místo a v okamžiku jsme stáli nahoře na budově. Střecha byla současně vyhlídkovou terasou. Byli jsme tu sami. Skoro se zdálo, že jsme trefili tu nejvyšší budovu, ale jak to ověřit? Saja se zadívala pod nohy. Terasa byla hladká jako sklo.

„Myslíš, že je úplně rovná?“ zeptal jsem se.

Saja sáhla do kapsy a vytáhla skleněnou kuličku. Teď bylo jasné, co vzala z „nabídky“. Položila ji mezi nás a oba jsme na ni chvíli zírali. Ani se nepohnula.

„Je rovná, nikam se nenaklání,“ konstatoval jsem. Oba jsme už tušili, jak posoudíme výšku ostatních budov. Ještě jsme udělali několik kontrolních pokusů s kuličkou na růz-

ných místech střechy. Výsledek byl vždy stejný. Střecha byla dokonale rovná.

„Takže rovinu máme,“ řekla Saja.

Lehl jsem si na břicho a snažil se natočit hlavu tak, abych se díval v rovině střechy jako přes nějaký zaměřovač. Nešlo to. Aby to fungovalo, musel bych být vedle střechy, a ne na ní.

Najednou si Saja vedle mě sedla na zadek a jak jsem k ní stál otočený zády, přitáhla mě až těsně k sobě. Pak natáhla ruku a řekla: „Papír.“

Podal jsem jí složený list papíru – moji věc z „nabídky“. Když Saja něco dělala a hodně se při tom soustředila, mluvila často jen v jednotlivých slovech nebo v hodně krátkých větách.

„Stůj a nehejbej se!“ zavrčela. Bylo z toho znát, že se jí něco nedaří tak, jak si to představovala. Něco mi vyráběla vzadu na kalhotách. Chvilku jsem nechápal, ale pak mi to došlo. Dělala si zezadu na mých kalhotách z papíru značku přesně ve výši svých očí. Jak tam ten papír přidělala? Nevím, ale když se mnou přestala kývat, tak tam držel.

Pak už jen vydala krátký pokyn: „Tak a teď můžeš!“

Nic mi nemusela vysvětlovat. Přešel jsem na kraj střechy a pomalu se sunul doprava. Saja seděla uprostřed střechy a sledovala značku. Její pohled byl rovnoběžný s rovinou střechy. Vzdálenost mezi námi jsem odhadoval tak na 20 m – bylo to dostatečně přesné. Vytvořili jsme z nás dvou ucházející zaměřovací zařízení.

Viditelnost byla výborná, vše bylo zalité sluncem a vzduch byl průzračně čirý. Občas Saja zavelela: „Stůj, kousek zpátky...“ Nebo zase: „Teď můžeš rychle, tady nic tak vysokého není.“ Postupně jsem obešel střechu kolem dokola.

„Pojď sem, nějak se mi to nezdá,“ zavolala Saja a já se vydal zpátky doprostřed střechy, kde seděla. Jako by se chtěla ubez-

pečit, zeptala se: „Chrám vědění je vždycky uprostřed bloku, že?“ Bylo to tak. Aniž by počkala na moji odpověď, pokračovala: „Takže to vypadalo, že v našem bloku jsou čtyři stejně vysoké budovy, které výrazně převyšují všechny ostatní, ale podívej se támhle.“ Natáhla ruku. „Ta poslední, co jsme měřili, je o něco vyšší a v dálce za ní je něco ještě vyššího.“

Zadíval jsem se tím směrem. „To už ale určitě není v našem bloku.“

„Není,“ řekla zamyšleně, „ale proč je vyšší? A ty v blocích kolem... jako by v tom byl nějaký vzorec...“ Odmlčela se...

„Pojď, vrátíme se zpátky do parku a zadáme výsledek úkolu,“ navrhl jsem a zvedal přitom za ruku Saju ze střechy. Saja se nechala zvednout a za chvíli jsme stáli zase dole v kruhu. Tím jsme automaticky ukončili první část řešení úkolu.

Ve druhé části jsme se museli na nejvyšší budovu dostat. Ani jsme z kruhu nevystupovali. Vyvolali jsme půdorysný plán celého bloku (ten jsme měli povolený) a zvolili budovu, kterou jsme určili jako nejvyšší.

Ocitli jsme se na podobné střešní terase jako předtím. Uprostřed stál náš dohlížitel a nikdo další. Našli jsme nejvyšší budovu našeho bloku a byli jsme první! Dohlížitel nás pochválil a připsal nám cenu pro vítěze – volný čas ve vizualizéru.

Nečekali jsme, kdo bude dalším úspěšným řešitelem úkolu, a hned se vydali do vizualizéru. Saja byla zamyšlená a nic neříkala. Já si už nadšeně představoval, kam se ve vizualizéru vydáme, a snažil jsem se své nadšení přenést i na Saju.

Když jsme vstupovali do chrámu vědění, Saja se zastavila. „Taleku, myslíš, že bychom mohli ve vizualizéru prozkoumat znovu ty budovy?“

„Proč ve vizualizéru,“ zamračil jsem se. „Vždyť jsme tam teď byli!“

„Ne, tyhle budovy,“ pokračovala Saja, „ale tamty, co nejsou v našem bloku. Jak jsme byli na té střeše, přišlo mi, že i v okolních blocích je pokaždé jedna budova vyšší. Jako by ta vyšší budova ukazovala nějaký směr.“

Jak to tak Saja popisovala, začalo mě to zajímat. Řekl jsem: „Tak jo.“ A vydali jsme se směrem k vizualizéru.

Vizualizér vypadá podobně jako terminál proudu vědění, akorát má tvar krychle. Stačí se správně přiblížit a můžete vidět a cítit téměř cokoli. Můžete tak třeba zažít výpravu do dávné minulosti a proběhnout se mezi mamuty, studovat římská města, nebo se vypravit na daleké planety a prozkoumat je. Vizualizéry jsou dvou různých druhů – pro děti a pro dospělé.

Došli jsme ke vstupnímu tunelu do dětské sekce, ale Saja mě zatahala za ruku: „Co zkusit naši výhru v sekci pro dospělé?“

„Tam nás nepustí, ale zkusit to můžeme.“

V části pro dospělé je totiž možné propojení s celým proudem vědění, ne jenom s dětskou částí omezenou podle věku.

A tak jsme, jako omylem, zamířili k tunelu sekce pro dospělé. Dělalí jsme, jako že se o něčem bavíme, a s napětím jsme očekávali, zda se dveře tunelu otevřou, nebo ne. Kolem se pohybovalo docela hodně lidí, ale nikdo z nich si nás nevšímal.

A už jsme byli před dveřmi. A... dveře se neotevřeli. Chvilí jsme na ně koukali. Nikdo nešel dovnitř ani ven.

Udělal jsem krok zpět a chtěl se otočit. Přitom jsem vrazil do nějakého muže. Byl menší postavy a měl takový pronikavý pohled. Jako by věděl, o co se tu pokoušíme. Jinak na něm nebylo nic neobvyklého, jen ty oči. Oči s takovým vnitřním světlem. Oba jsme ho pozdravili a já se překotně omlouval.

Muž chvíli mlčel, prohlížel si nás a pak rychle řekl, že se nic nestalo. Zdálo se mi, že mu kolem koutků úst prolétl téměř neznamenný úsměv.

Saja najednou z ničeho nic požádala toho neznámého o pomoc: „Prosím, nevíte, proč se nám neotvírají dveře? Těšili jsme se na naši výhru a... Nevíte, jestli se s tím dá něco dělat?“

Muž se k nám trochu naklonil a potichu, jako by ho neměl nikdo slyšet, prohlásil: „Protože jste ještě děti, musíte si počkat. Vaše oddělení je támhle,“ a ukázal na tunel vlevo.

Podívali jsme se tím směrem. „Jé, my jsme se spletli...“ zalhal jsem a obrátil jsem se zpět k neznámému muži. Viděli jsme už jen jeho záda, pomalu odcházel.

Najednou se na chvílku zastavil a otočil hlavu směrem k nám. Pak si přiložil prst k ústům, jak se to dělá, když má být někdo zticha. V tom se za námi ozvalo tiché vrčení otvírajících se dveří. Ohlédli jsme se. Sekce pro dospělé se před námi otevřela! Ještě jsem letmo pohlédl zpět, ale muž tam již nestál. Byl pryč.

Rychle jsme vstoupili dovnitř. Dveře se za námi zase zavřely.

Ve vizualizéru je řada terminálů, ale ty jsou oddělené v samostatných místnostech, ne jako ty v sálu vědění. Pokud je místnost obsazená, nedá se do ní vstoupit. Jakmile se do jedné z místností dostaneme, budeme před očima dospělých v bezpečí až do chvíle, kdy z místnosti vyjdeme a půjdeme zpět k hlavním dveřím.

Zapadli jsme se Sajou hned do první místnosti. Na dlouhé stopce, jakoby vyrůstající z podlahy, byla černá krychle vlastního vizualizéru.

„Jdeme na to?“ zeptala se Saja. Bylo vidět, že začíná litovat všeho, co jsme až doteď udělali: „Co na to asi řekne Jaos?“

„Neboj!“ snažil jsem se ji uklidnit. „Nemyslíš, že kdyby chtěl, tak by nás Jaos mohl dávno zastavit?!“

„A třeba to nebude s dětma fungovat,“ chytala se posledního stébla Saja.

„No, když už jsme tady, tak to zkusíme, ne?“ řekl jsem na to a dal ruku ke krychli. Saja mě následovala.

Fungovalo to.

Ale fungovalo to docela jinak než dětská sekce. Stáli jsme vedle sebe a shora se na nás řítilo nepřeborné množství nejroztodivnějších věcí. Oba jsme se vylekali, ale s naším úlekem věcí přibývalo a padaly na nás stále rychleji a postupně nás zasypávaly.

„Za chvíli se udusíme,“ pomyslel jsem si.

Současně jsem slyšel Sajiny myšlenky. Stále opakovala: „Slon, slon, slon, slon, ...“

Začal jsem také opakovat: „Slon, slon, slon, ...“

Věci zmizely a před námi stáli dva sloni.

Slon je takové to velké zvíře z minulosti, ale to ty asi víš. Nedávno jsme v matematickém kroužku zjišťovali jeho objem.

Podíval jsem se na Saju a ona na mne.

„Uááááá!“ zaznělo současně v našich myslích.

V dětském vizualizéru je vždy jen něco určitého, konkrétního, dopředu připraveného. Zvolíš si něco z nabídky a to se ti vizualizuje. Můžeš dělat spoustu věcí, ale nemůžeš z vlastních myšlenek tvořit věci kolem sebe. Tady jsme ještě navíc jakoby slyšeli navzájem své myšlenky, nemuseli jsme mluvit. To v dětském vizualizéru také nejde.

Sloni stáli před námi a upřeně nás pozorovali. Můj slon byl asi ten vpravo, protože když jsem si pomyslel, že má zvednout chobot, udělal to.

Saja se na mě podívala: „Jaks to udělal?“

„Tebe tvůj slon neposlouchá?“ opáčil jsem.

„Ne, nic nedělá.“

Dovedl jsem svého slona k Saje a chobotem jí zatůkal na čelo. Rozesmálo ji to.

„Já nevím, prostě si představuju, co má slon udělat, a on to dělá.“

Saje se ovládnání jejího slona nedařilo. Vydala se ve svých myšlenkách rychle dál: „Nebudeme blbnout se slonama. Proč jsme se sem dostali? Chtěli jsme prohlédnout město a zjistit něco o těch vysokých budovách v jiných blocích... Můžeš dát toho slona pryč?“

Můj slon mě poslechl a zmizel.

Saja zavřela oči a bylo vidět, jak se soustředí. Povedlo se. Její slon byl také pryč.

„Já si radši nebudu nic představovat,“ řekla, „to budeš dělat ty, jde ti to výborně. Zkus si vyžádat kompletní informace o našem bloku a udělej prostorový model.“

„Jak si je mám vyžádat?“

„No, přece by tu mělo být propojení s proudem vědění, ne? Chceš určitou informaci, tak si ji vyžádej.“

Pomyslel jsem tedy na plány města a zarazil se: „Jak poznám, že jsou to skutečné plány města a ne nějaká moje představa?“

„Nějak se to musí poznat, ne?“

Vypadalo to, že jsme v koncích. Hlavou se nám honila spousta myšlenek.

„Na nic nemysli,“ řekl jsem Saje, „já něco zkusím.“

Usilovně jsem myslel na proud vědění v podobě konkrétní otázky: „Jak se dostat z vizualizéru do proudu vědění?“

Chvilí se nic nedělo, pak se ozval hlas. Takový vzdálený příjemný hlas: „Potvrďte vzdálené připojení k proudu vědění.“

Pomyslel jsem si, že připojení potvrzují.

Našimi hlavami projelo takové divné zachvění až brnění. V prostoru před námi začal růst model našeho bloku. Nevím, jak to popsat, ale najednou jsem věděl, že to již nejsou vizualizované představy. To byla skutečnost.

Saja do mě šťouchla loktem: „Paráda!“

„Zkusím to ještě jinak,“ řekl jsem. A najednou jsme se vznášeli nad budovami a sledovali je z ptačího pohledu. Označil jsem pět nejvyšších budov a přidal k nim hodnoty výšek. Pak jsem pokračoval sousedními bloky. Vše odpovídalo našemu pozorování venku. V každém bloku skutečně byla budova asi o 50 m vyšší než zbývající tři nejvyšší budovy. A v sousedním bloku byla ještě o dalších 50 m vyšší.

Sledovali jsme postupně se zvyšující budovy a dostali se k budově, která byla nejvyšší ze všech. Vzdálili jsme se od Země, abychom viděli co nejvíce bloků najednou.

„To nestačí,“ pomyslela si Saja, „rozviň celou plochu planety do roviny a zjisti čísla bloků.“

Narovnal jsem celou mapu do plochy a přidal čísla bloků. Náš blok měl číslo 42. Nejvyšší budova byla v bloku číslo 0.

„Blok nula přece na našich mapách nikdy nebyl, nebo jo?“

„Ne, nebyl,“ souhlasila Saja.

„Nevypadá to ani trochu jako ostatní budovy, je to spíš taková věž,“ přemítal jsem.

„Co tam asi je? Zkus to zjistit!“ byla nedočkavá Saja. „Taleku, tak se nenech prosit!“

„Ale já se snažím a nic. Jako by v proudu vědění byla jen ta mapa, nic víc o bloku 0 tam není.“

„To je divné, nemyslíš? Zkus, jestli tam vede nějaká cesta.“

Na mapě se zobrazilo mnoho červených bodů. Bylo jich sice hodně, ale v některých blocích chyběly. V našem bloku jeden byl. Přiblížil jsem ho a... nechtělo se nám tomu věřit –

červený bod na mapě byla naše fontána v parku. V našem bloku je asi ještě jeden teleportační přepravní kruh!

Něco nám říkalo, že už jsme tu až moc dlouho, a tak jsme se od vizualizéru odpojili.

Saja na mě koukala a nic neříkala. Její výraz ale napovídal, že očekává odpověď.

„Už zase musíš mluvit,“ připomněl jsem jí, „tady tvé myšlenky neslyším.“

„To bylo něco,“ řekla nahlas, „nechápu, proč sem dospělí chodí tak málo... Zkusíme ještě tu fontánu?“

„Určitě!“ potvrdil jsem.

Do večera bylo ještě dost času, a tak jsme se mohli vydat na cestu do parku k fontáně. Nakonec nebylo tak složité dostat se z vizualizéru pro dospělé nepozorovaně ven. A jak jsme byli v předsáli, byli jsme v bezpečí.

Zdálo se mi, že vidím zase toho muže, do kterého jsem omylem vrazil, ale nebyl jsem si jistý. Byl to asi jen takový pocit. Saja už zatím rázně zamířila směrem do parku. Přestal jsem myslet na své nepříjemné pocity a spěchal jsem za ní.

Vyšli jsme z předsáli chrámu ven. Došli jsme do parku a sedli si k fontáně. Co teď? Nejenže tu chodili lidé, ale i řada laviček kolem byla obsazená. Do fontány jen tak lézt nemůžeme. To by nás hned někdo napomenul. Tak jsme zase vstali a pomalu obcházeli fontánu kolem dokola.

Fontána vypadá jako veliká kamenná deska, která má mělkou prohlubeň uprostřed a několik hlubších prohlubní na okraji. Ze středové prohlubně tryská několik svazků vody a dopadá do prohlubní na okraji, odkud se voda pomalu vrací do středu fontány. Na okraji desky je několik mělkých reliéfů.

„Hele,“ řekla Saja, „tady to vypadá jako ta věž a tady to, na druhé straně, to by mohl být náš park.“

Dotkla se reliéfu parku. „Taleku! Pojď sem.“

Přišel jsem k reliéfu.

„Sáhni na něj,“ řekla Saja.

Dotknul jsem se a ucítil slabé zachvění. Přešel jsem o kus dál a dotknul se druhého reliéfu. Saja šla hned za mnou a dotkla se druhého reliéfu současně se mnou.

A najednou jsme stáli uprostřed fontány. Kolem právě procházel mladý pár a jejich pohledy směřovali skrz fontánu.

„Určitě nás napomenou,“ pomyslel jsem si.

„Oni nás nevidí,“ zašeptala Saja, „jsme uvnitř fontány a není nás vidět.“

Jakmile se nikdo naším směrem nedíval, vykročila Saja ven a upřeně se dívala zpátky do fontány. Viděl jsem, jak se znovu dotýká reliéfů, a opět stála uvnitř vedle mě.

„Neješ vidět. Nic není vidět. Ta fontána jen maskuje teleportační kruh!“

Teď jsem najednou pocítil strach: „Neměli bychom toho radši nechat? Řekneme to dospělým, ne?“

Saja se zamračila: „Taleku! Teď? Blázníš?! Tebe nezajímá, co je v té věži?“

Sklonil jsem hlavu: „Co když je to všechno špatně? Všechno, co jsme dnes udělali. Třeba nám to zatím Jaos toleroval, ale teď už zasáhne. Co pak?“

Saja mě chytila za ruku. Křečovitě jsem ji stisknul, zavřel oči a oba jsme jednohlasně řekli: „Střední věž, blok nula.“

Proč jsme místo zadali právě takto, nevím, ale napadlo nás to oba ve stejnou chvíli. A ono to zafungovalo. Byli jsme tam. Kde?

Když jsem otevřel oči, byli jsme úplně nahoře pod zvláštní průhlednou kupolí, vysoko nad vším, co na naší planetě je. Stáli jsme uprostřed kupole v teleportačním kruhu a nevěřícně zírali kolem sebe. Ani jeden z nás se nezmohl na slovo.

Pod námi byl náš svět zalitý sluncem a nad námi se otevírala černá vesmíru s nekonečnou záplavou světelných bodů. A vše bylo skutečné, tak skutečné. Nebyla to jen nějaká vizualizace.

Po zádech mi běhal mráz a až po chvíli jsem si uvědomil, že mám pusku údivem dokořán. Rychle jsem ji zavřel. Pohledem jsem přejížděl celou kupoli znovu a znovu. A do mysli se mi drala spousta otázek k tomuhle místu a vůbec ke všem těm událostem toho dne.

To byla první návštěva našeho tajného místa. Domů jsem tehdy přišel dost pozdě. Stihnul jsem to akorát před večerí. Večere je u nás velice důležitá. Všichni se sejdeme a probíráme, co se za celý den událo. Co kdo zažil a jaké to bylo. Co tehdy říkala máma s tátou, to jsem skoro nevnímal. Když přišla řada na mě, začal jsem s naším vítězstvím se Sajou a výhrou ve vizualizéru.

„A jaké to bylo ve vizualizéru?“ zeptala se maminka.

Řekl jsem něco o slonech a přidal historku o slonovi, co chobotem ťukal Saje na hlavu. To rodičům stačilo. Byl jsem rád, že jsem nemusel vymýšlet nějakou lež.

Lhaní nemám rád, ale znáte to, někdy ani lhát nechcete a nějak z vás ta lež vyjde jakoby sama, a pak už se z toho nedá dostat. Jedna lež následuje druhou a všechno je pak čím dál složitější. A pak se na to přijde a je zle. Lepší je nelhat. Sloni byli z tohoto pohledu naprosto v pořádku.

— — —

Tak teď už víš, kde je naše tajné místo. Mám pocit, že o tom místě neví ani Jaos. Vždycky, když tam jsme, zdá se mi, jako bychom byli v úplně jiném světě.

Vraťme se ale do okamžiku, kdy skončil náš kroužek...

Saja se nemohla dočkat, až jí budu vyprávět mé podivné dobrodružství, a tak do parku zamířila svým typickým rázným krokem budoucí intergalaktické průzkumnice. Skoro

běžela. Musel jsem ji trochu brzdit, abychom nevypadali nápadně.

Kolem fontány bylo dnes prázdné. Dostat se dovnitř šlo rychle a hladce. Za pár okamžiků jsme již seděli ve věži vysoko nad civilizací.

„Tak povídej,“ vybídla mě Saja.

A já začal vyprávět to, co ty už znáš. Občas mě přerušovala a vyptávala se na nějaké detaily.

Když jsem s líčením těch podivných událostí skončil, Saja si přitáhla kolena pod bradu a zavřela oči. Po chvíli je zase otevřela a řekla: „Taky mám jednu tajemnou novinku. Měli jsme tu zprávu.“

„Cože? Tady a zprávu? To přece není možné!“

„Asi tohle místo zná i někdo jiný,“ povzdechla si Saja, „není to jen naše tajemství.“ Když jsi byl doma a nemohlš ven, byla jsem tu sama a... vytáhla z kapsy přeložený papír a podala mi ho.

Zpráva na papíru? Už to samo o sobě bylo zvláštní. Byly tam jen dvě věty: „Taleku a Sajo, potřebuji vaši pomoc. Setkáme se v posledním patře pod věží, hned jak bude Talek v pořádku.“ A to bylo všechno. Žádný podpis, monogram nebo tak něco.

Saja se na mě podívala a položila mi s úsměvem otázku: „Jsi už v pořádku?“